

[Ministeren for offentlige arbejder.]

dels fordi vi, som det ærede medlem hr. Holmberg var inde på, mangler arbejdskraft, men jeg tror i nok så høj grad, fordi vi mangler penge, så at vi simpelt hen ikke har penge til at løse opgaverne i den takt, de bør løses i.

Jeg har indtryk af, at man i og for sig på dette område, under forudsætning af at vi har arbejdskraft og penge, har været enig om i det høje ting; at først skulle vi have løst de vigtige trafikproblemer i Storkøbenhavn med hensyn til S-baner, som vi har vedtaget, med hensyn til tunnelbaner og motorgader, og derefter skulle vi have løst spørgsmålet om Store-Bæltsbroen, og så i tredje omgang en Øresundsbro. Det er den prioritetsorden, jeg anførte, da vi drøftede disse problemer, og jeg har da indtryk af, at det stadig væk er sådan, at folketinget stort set er enigt herom.

De ærede medlemmer hr. Holmberg og hr. Ninn-Hansen var derefter inde på en nærmere vurdering af det udvalgsarbejde, der er udført af den svensk-danske kommission eller det udvalg, der har beskæftiget sig med Øresundsforbindelsen. Nu vil jeg gerne understrege, at jeg ikke på nogen måde er defensor for dette udvalg. Jeg har ikke på noget tidspunkt under dette udvalgsarbejde blandet mig i, om det skulle være en vejbro eller en kombineret vej- og jernbanebro, eller om den skulle placeres i den nordlige del af Sjælland eller i den sydlige del. Jeg har ikke på nogen måde, hvad jeg mener er helt naturligt ikke at gøre, blandet mig i udvalgets arbejde. Derfor står udvalgets betænkning helt for udvalgets regning. Men jeg synes, at når man skal diskutere det arbejde, udvalget har udført, er udvalget noget handicappet, idet det ikke har mulighed for her i tinget at kunne gøre sine anskuelser gældende. Man kan altså fra forskellig side angribe udvalget, uden at udvalget har adgang til, om jeg så må sige, at kunne retfærdiggøre sig. Derfor er jeg altså nødt til på et par områder at tage, jeg vil ikke sige parti for udvalget, men i hvert fald redegøre for nogle af de ting, man har angrebet udvalget for, det er bl. a. spørgsmålet om erhvervslivets udtalelser til udvalget.

Det ærde medlem hr. Holmberg sagde,

hvad der var rigtigt, at når man ikke har offentliggjort de erklæringer, som erhvervslivet er fremkommet med i den betænkning, der er udsendt, er det, fordi man i Sverige ikke ønskede denne fremgangsmåde. Nu kunne man selvfølgelig have udgivet hver sin betænkning, selv om det var et fælles udvalg; man kunne selvfølgelig fra dansk side have sagt til svenkerne: vi vil ikke være med i en fælles historie, vi vil udgive vores egen betænkning. Men man mente fra dansk side, og det synes jeg er afgørende i dette spørgsmål, at når der er offentliggjort en betænkning, så har alle erhvervsorganisationer, kommunale organisationer, naturfredning o. s. v. adgang til at erklære sig i sagen; og derfor er det ganske naturligt, at når en sådan betænkning kommer, kommer erhvervsorganisationerne frem med de synspunkter, de har. Jeg kunne ønske, at det skete på en lidt anden måde, end tilfældet er nu, hvor man sender et spørgeskema ud og siger: sæt kryds her, hvis De mener det, eller sæt kryds ved det andet, hvis De mener det. Jeg kunne nok ønske, at det blev gjort på en lidt anden måde, så erhvervsorganisationerne virkelig fremkom med de argumenter, der lå bag ved det standpunkt, som de indtager ved at sætte kryds. Det skal jeg i øvrigt ikke blande mig i, det må blive erhvervsorganisationernes sag.

Jeg vil bare understrege, at for udvalget må det have været af afgørende betydning, at der ikke kunne forblive noget skjult i denne sag, at udvalget uden videre måtte gå ud fra, at erhvervsorganisationerne selvfølgelig kunne erklære sig i det øjeblik, der forelå en betænkning fra udvalget. Det er altså svar til det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, som stillede mig et direkte spørgsmål herom.

Det har forbavset mig under denne diskussion at høre, at der var ærede medlemmer, der lod skinne igennem, at de gik ind for den sydlige forbindelse, og hvor let man faktisk marcherede hen over 500-600 mill. kr. Vi har jo ofte diskuteret beløb, der kun var meget små, et par tusind kroner eller ti tusind kroner. Her siger man altså: vi har et ønske, hvad gør det så, om vi skal ofre 500-600 mill. kr.? Det kan vel ikke spille nogen særlig rolle. Det